

det da blev kaldt, var til Forhandling her, kom Tanken navnlig frem fra det daværende 4de Medlem for København, nuværende Landstingsmand Schovelin, som stillede Ændringsforslag i den Retning. Jeg havde allerede paa det Tidspunkt det Indtryk, at der heller ikke i dette Ting vilde være nogen særlig Uvillie imod at gaa ind paa at give Byraadene Ret til, hvis de ansaa det for ønskeligt, at vælge en Magistrat. Jeg kan derfor heller ikke godt tænke mig, at dette nye — det maa erkendes, at det til Dels er nyt — skulde volde Vanskeligheder i dette Ting.

En Del af de i Lovforslaget indsatte Bestemmelser anser jeg, som sagt, ikke for Forbedringer. Jeg lægger nu ikke nogen større Vægt paa, at man har kaldt Byraadsformanden Borgmester. Det er, for saa vidt heller ikke noget nyt. Allerede da vi for 8 Aar siden behandlede Lovforslaget her i Tinget, fik vi at vide, at man fra radikal og socialdemokratisk Side fandt, at man burde — jeg maa maaske sige: pynte lidt paa Stillingen ved at lade den paagældende beholde Navnet Borgmester i Stedet for, som det den Gang var foreslaaet af Ministeren med Tilslutning fra Venstre her i Tinget, at lade vedkommende hedde slet og ret Byraadsformand. Men naar de folkevalgte Byraadsformænd gerne vil hedde Borgmestre, og man rundt om i Byraadene gerne vil have, at de skal hedde Borgmestre, hvorfor skulde de saa ikke have Lov dertil? Det har ganske vist medført, at man i Lovforslagets § 3 faar det mærkelige Forhold, at man har en Borgmester og en „Næstformand“, der i Borgmesterens Forfald overtager Forretningerne. Jeg synes egentlig, at man skulde have været konsekvent og taget det ganske vist noget fremmede Ord „Viceborgmester“. Men nu har man altsaa en Borgmester og en Næstformand, men man har ingen Formand.

Ogsaa paa anden Vis har man søgt at pynte lidt paa Borgmesterstillingen. Man har søgt i Lovforslaget i saa stor Udstrækning som muligt at faa fastslaaet, at Borgmesteren dog skal have noget mere at gøre end selve dette at føre Forsædet i Byraadet. Jeg har i og for sig ikke noget imod, at den af Byraadet valgte Formand faar de Hverv overdraget, der nævnes i Lovforslagets § 11, men jeg lægger ikke Skjul paa, at en Del af de Hverv, han saaledes faar overdraget, efter min Opfattelse ikke har det alleringeste med kommunalt Styre at gøre. Og da det er min Opfattelse og har været det gennem mange Aar, jeg kan sige i al den Tid,

jeg har beskæftiget mig med kommunale Sager, at det for den kommunale Styrelse i Almindelighed er en Fordel, at det saa vidt muligt er praktiske Mænd, der har Ledelsen i Kommunalbestyrelserne, og at det i saa ringe Grad som muligt bliver rene Embedsmandsstillinger, maa jeg tilstaa, at jeg ikke er nogen særlig Tilhænger af de Bestemmelser, som gaar ud paa i saa høj Grad som muligt at give den paagældende noget i Retning af en Embedsmandsstilling.

Derfor er jeg heller ikke særlig glad for de Henstillinger, der er kommet fra Købstadforeningen om Lønningerne. Selvfølgelig skal Borgmestrene have Vederlag, det har vi altid været enige om. Men da Lønningerne til Borgmestrene — som man kan se i Bilagene til det i Landstinget forelagte Lovforslag — skal fastsættes efter en Skala, der stiger fra 3 000 til 8 000 Kr., maa man gaa ud fra, at selv i mindre Byer skal den, der skal være Borgmester, i alt væsentligt have sin Tid optaget af det Hverv at være Byraadets Formand eller Borgmester. Man mener at skulle op til en Departementschefs Lønning i Byer, der er oppe paa et nogenlunde stort Indbyggerantal. Jeg tror ikke, at det er heldigt paa Forhaand at slaa fast, at den, der skal være Borgmester, skal være en Slags — selvfølgelig kommunal — Embedsmand med en Lønning, der maa forudsættes at være af den Art, at den paagældende udelukkende har det Hverv at være Borgmester. Set fra et kommunalt Synspunkt vilde det være at foretrække at give lønnet Medhjælp i saa stor Udstrækning som muligt, medens Byraadets Formand vel fik et Vederlag for den Tid, han skal ofre paa det Hverv, som det er at være Formand i Byraadet, men for øvrigt i højere Grad kunde bevare sin Forbindelse med det praktiske Liv. Men hvis man i Byraadene vil følge den Anvisning, som Købstadforeningens Bestyrelse har givet med Hensyn til Lønningerne, saa vil det altsaa sige, at man i Byraadene har den Opfattelse, at den paagældende saa lidt som muligt skal beskæftige sig med det praktiske Liv, men saa meget som muligt skal være kommunal Embedsmand. Det bliver altsaa i sidste Instans Borgerne i den paagældende Kommune, der i saa Henseende træffer Afgørelsen. Der er heldigvis ikke i Loven fastsat noget om, at Borgmesteren skal have et bestemt Vederlag.

I denne Forbindelse skal jeg gøre opmærksom paa en enkelt af de Bestillinger, som foreslaas overdraget til Borgmesteren,